

Fata babei si fata moşneagului

• după Ion Creangă •

Galaxia Gutenberg
2026

Erau odată un moșneag și-o babă; și moșneagul avea o fată, și baba avea și ea o fată. Fata babei era leneșă, mofturoasă și rea la inimă; dar, pentru că era fata mamei, se alinta și i se făceau toate poftetele, lăsând tot greul pe fata moșneagului. Fata moșneagului însă era frumoasă, harnică, ascultătoare și bună la inimă. Dumnezeu o împodobise cu toate darurile cele bune și frumoase. Dar această fată bună era chinuită și de sora ei, și de mama cea vitregă; noroc de la Dumnezeu că era o fată muncitoare și răbdătoare; căci altfel ar fi fost vai și amar de pielea ei.

Fata moșneagului la deal, fata moșneagului la vale; ea după lemne prin pădure, ea cu sacul în spate la moară, ea, în sfârșit, în toate părțile după treabă. Cât era ziulica de mare nu stătea o clipă; dintr-o parte venea și-n alta se ducea. Și-apoi baba și cu odorul de fiică-sa tot cărtitoare și nemulțumitoare erau. Pentru babă, fata moșneagului era piatră de moară în casă; iar fata ei – busuioc de pus la icoane.

Când se duceau amândouă fetele în sat la șezătoare seara, fata moșneagului nu se încurca, ci torcea întruna, iar fata babei mai mult flecărea decât muncea; și-apoi, când veneau